

Ούτε ο απατεώνας είναι επιτήδειος, ούτε ο επιτήδειος απατεώνας.

<http://roykoymoykoy.blogspot.gr/>

Ανδρέας Μελεζιάδης

Πριν από 2-3 ημέρες, αγανάκτησα με την αγραμματοσύνη κάποιων που πιάνουν μολύβι (**πληκτρολόγιο πλέον...**) και προς δόξα της αγραμματοσύνης τους κακοποιούν τις εννοιες των λέξεων της Ελληνικής Γλώσσας. Κατ'εξακολούθηση ανέφεραν τους «**απατεώνες**» σαν... «**επιτήδειους**»! Και το άσχημο είναι, πως κανείς δεν τους κάνει έστω και ένα μικρό μάθημα, πως όταν δεν ξέρουν κάτι, καλό είναι να ρωτάνε. Βέβαια, οι ίδιοι έχουν την εντύπωση πως είναι παντογνώστες, οπότε... τι να λέμε τώρα...

Αυτή η... «παντογνωσία» παρασύρει κάποιους σε λεκτικά και εννοιολογικά αμαρτήματα, όπως κάποιος φίλος μου που σε ένα κείμενό του χρησιμοποιεί κατά κόρον την λέξη «**Ποδηγεσία**» και τα παράγωγά της, που ως γνωστόν σημαίνει «ασκώ αυταρχική εξουσία σε κάποιον ή κάτι, καθορίζω απόλυτα τις πράξεις του ή την πορεία του», απορρίπτοντας νοερώς άλλα κατάλληλα ρήματα όπως «**κατευθύνω**», «**καθοδηγώ**» κτλ, που θα ήταν κατάλληλα για αυτό που ήθελε να γράψει. Τέλος πάντων....

Παρακάτω το απόσπασμα της δημοσιεύσεώς μου στο «**ΜΟΥ ΠΕΡΑΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΑΛΟ**».

Πολλοί αρθρογράφοι – δημοσιογράφοι – κειμενογράφοι, σε ένα τους γραπτό κείμενο, όταν αναφέρονται σε κάποιον απατεώνα, τον αναγράφουν «**επιτήδειο**». Όπως και σε σημερινή δημοσίευσή μου, που για δεοντολογικούς λόγους δεν έχω διορθώσει, τους απατεώνες πρατηριούχους τους αναγράφουν «**επιτήδειους**», και δεν ξέρω εάν το κάνουν από άγνοια ή επειδή τους αρέσει η λέξη. Για να τους «**ξεστραβώσω**» λιγάκι (πάλι μάθημα κάνω...) «**επιτήδειος**» είναι αυτός που ανταπεξέρχεται από δυσκολίες, με ευνοϊκά αποτελέσματα για τον ίδιο, πάντα με νόμιμα μέσα. Έχει την επιτηδειότητα να το κάνει! Ενώ «**απατεώνας**» απλώς, είναι ...ο απατεώνας! Το γράφω αυτό, και σιγά να μην το διαβάσουν... Και εάν το διαβάσουν, σιγά να μην το λάβουν υπόψη...

Ως αποτέλεσμα της δημοσιεύσεώς μου αυτής, ένας καλός φίλος, ο **Γιώργος Επιτήδειος**, που έχει το απόλυτο δικαίωμα να υπερασπιστεί και αναλύσει τις θέσεις μου, λόγω ονόματος φυσικά, μου έστειλε το παρακάτω ε-μαιηλ:

Μου έδωσες αφορμή να σπαταλήσω λίγο από τον πολύτιμο χρόνο σου, από την σωστή και πολύ "**επιτήδεια**" θέση σου σχετικά με το τρόπο που χρησιμοποιείται η λέξη "**επιτήδειος**".

Όταν βλέπω κάποιον να χαμογελάει μόλις ακούσει το όνομά μου, γιά να προκαταλάβω περαιτέρω αντιδράσεις του, χαμογελάω και εγώ και του λέω:

" Ξέρετε, ο τρόπος με τον οποίο αντιδρά κάποιος, όταν ακούει το επίθετό μου, αποτελεί, γιά εμένα, ένδειξη, εάν όχι απόδειξη του επιπέδου της μορφώσεώς του. Εάν δεν αντιδράσει, ή ακόμη περισσότερο εάν μου πεί, "**ωραίο επίθετο**", θα αντιληφθώ πως είναι μορφωμένος. Διότι γνωρίζει πως το επιτήδειος είναι αρχαία ελληνική λέξη και σημαίνει επιδέξιος, ικανός.

Εάν χαμογελάσει ειρωνικά, θα καταλάβω ότι δεν γνωρίζει τα παραπάνω και υιοθετεί την παραφθορά του επιθέτου, σύμφωνα με την οποία, κάποιος που χαρακτηρίζεται "**επιτήδειος**" χρησιμοποιεί την ικανότητα και την επιδεξιότητά του γιά να κάνει παράνομες πράξεις, δηλαδή, απατεωνιές. Σε κάθε περίπτωση όμως, κοινός παρανομαστής είναι πως ο επιτήδειος είναι ένα έξυπνο και ικανό άτομο".

Τότε κάποια ειρωνικά χαμόγελα σβήνουν.

Μάλιστα, κάνω και το επόμενο βήμα λέγοντας, ιδίως στους νεαρούς. " Έχετε σίγουρα ακούσει την έκφραση "**φόρος επιτηδεύματος**". Ποιός είναι ο επιτηδευματίας και σε τι διαφέρει από τον έμπορο; Επιτηδευματίας είναι κάποιος που χρησιμοποιεί την επιτηδειότητά του (την *τέχνη του*), παράγει ένα προϊόν (πχ *έπιπλα*) και το πουλά ο ίδιος. Ο έμπορος αγοράζει από τον επιτηδευματία το προϊόν έτοιμο και μετά το πουλάει. Οπότε, αντιμετωπίζεται με διαφορετική φορολόγηση από εκείνη του επιτηδευματία.